

безъ друго си го изигралъ на дама, самичкѣ си си разкървавилъ носа и разчорлилъ си са такъвзи за да ма измамишъ.“ На вѣтъра приказвалъ той какъ станало, какъ было, баща му не го слушалъ, а рѣкалъ му само: „Който ма слѣже единъ пѣтъ, азъ не го слушамъ вѣке и не го вѣрвамъ втори пѣтъ.“

Стоилчо са свиль въ единъ кѣтъ и дѣто излѣзла лѣжа отъ устата му, много са каялъ и плакалъ. На сутринята отишелъ при баща си и прошка му поискалъ. „Познавамъ, казалъ му, колко сбъркахъ, дѣто са помѣчихъ да скрѣжъ грѣшката си отъ тебе. Подобно нещо нема да сторѣжъ вѣке до дѣ бѣдѣ живѣ; но, моля ти са, не дѣй ма руга отъ сега на татѣкъ като лѣжливъ сынъ.“

Отъ него день на самъ, баща му приказвалъ, нито най-малка лѣжа не се изтървалъ да каже, и отъ тогази баща му слѣпишкомъ го вѣрвалъ за сичко, не му искалъ нито да са вѣри, нито да са кълне за нещо. Прикажялъ ли му Стоилчо че еди-какво са е тѣй или инѣкъ случило, былъ толкоз увѣренъ че е истинско, като да го е видѣлъ съ очитѣ си.

Какво добро нещо почтенъ баща да е обвѣренъ на сына си, а сынъ му да е достоенъ за неговото пріятелство!